DOMSTOLENS DOM (andra avdelningen)
den 16 november 1995 *

I mål C-152/94,

angående en begäran enligt artikel 177 i EG-fördraget, från Rechtbank van eerste aanleg te Gent (Belgien), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga brottmålet mot

Geert van Buynder,

angående tolkningen av artikel 52 i EEG-fördraget, numera EG-fördraget,

meddelar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av G. Hirsch, avdelningsordförande, G.F. Mancini och F.A. Schockweiler (referent), domare,

generaladvokat: M.B. Elmer,
justitiesekreterare: H. von Holstein, biträdande justitiesekreterare,

med beaktande av de skriftliga yttranden som har inkommit från:

— Openbaar Ministerie, genom C. Sorgeloose, biträdande åklagare,

* Rättegångsspråk: nederländska.

— Geert van Buynder, genom advokat G. Schoeters, Gand,

— Förenade konungarikets regering, genom S. Braviner vid Treasury Solicitors Department, i egenskap av ombud, och R. Thompson, barrister,

— Europeiska gemenskapernas kommission, genom B. J Drijber och W. Wils vid rättstjänsten, båda i egenskap av ombud,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att Geert van Buynder och kommissionen har avgivit muntliga yttranden vid sammanträdet den 14 september 1995,

och efter att den 5 oktober 1995 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Rechtbank van eerste aanleg te Gent har genom ett beslut av den 2 juni 1994, som inkom till domstolens kansli den 10 juni samma år, enligt artikel 177 i EEG-fördraget, numera EG-fördraget, begärt ett förhandsavgörande angående tolkningen av artikel 52 i samma fördrag.

2 Denna fråga har uppkommit i ett brottmål i vilket den belgiske medborgaren Geert van Buynder är åtalad för att i Belgien har utfört veterinära behandlingar utan tillstånd, och närmare bestämt för att ha företagit kirurgiska och dentala

ingrepp på djur utan att uppfylla de villkor som uppställs i den belgiska lagen av den 22 augusti 1991 om utövande av veterinärmedicinsk verksamhet (*Belgisch Staatsblad* av den 15 oktober 1991, s. 22981).

3 I artikel 3.1 i denna lag räknas de veterinära behandlingar upp som ingår i utövandet av veterinärmedicinsk verksamhet. Bland dessa förekommer "kirurgiska och dentala ingrepp på djur" (punkt 6). Genom artikel 4 i lagen underkastas utövandet av veterinärmedicinsk verksamhet olika villkor, såsom innehav av ett lagenligt utbildningsbevis i veterinärmedicin och medlemskap i ett veterinärförbund.

4 Geert van Buynder har inom ramen för den utredning för vilken han är föremål förklarat sig ha utfört ett visst antal behandlingar bestående i att behandla tandrader på hästar, huvudsakligen genom att raspa hästarnas tänder när dessa på grund av naturlig nötning har blivit ojämna och när tandspetsarna har blivit överdrivet vassa. Han har på detta sätt förebyggt bitsår i tunga och gom samt matsmältningsproblem. Det är obestritt att Geert van Buynder vid dessa behandlingar varken har använt bedövning eller mediciner.

5 Geert van Buynder har i sitt försvar hävdat att den verksamhet som han på detta sätt har utövat har kunnat utövas fritt i Belgiens grannländer. Han har ingivit en förteckning över personer hemmahörande i Nederländerna, Frankrike och Tyskland vilka utför samma behandling under liknande förhållanden.

6 Eftersom Geert van Buynder har gjort gällande att "om ett yrke får utövas någonstans inom Europeiska gemenskaperna, måste det också få utövas i Belgien", har Rechtbank van eerste aanleg te Gent funnit skäl att innan den avgör om den

tilltalade har gjort sig skyldig till brott förklara målet vilande och ställa följande fråga till domstolen:

"Innebär den etableringsfrihet som fastställs i artikel 52 i EEG-fördraget att alla, även de som inte är veterinärer, har rätt att företa dentala ingrepp på hästar utan att använda vare sig bedövning eller mediciner?"

7 Geert van Buynder har hävdat att denna fråga saknar relevans och att den därför inte kan upptas till prövning, eftersom svaret på frågan om han får eller inte får utföra den behandling för vilken han är åtalad endast finns i belgisk lagstiftning. Han har i detta hänseende gjort gällande att han inte företar dentala ingrepp på hästar på det sätt som avses i artikel 3.1.6 i den belgiska lagen, utan att han enbart utför behandlingar för underhåll av tänderna på hästar, vilket inte omfattas av denna lag.

8 Detta argument kan inte godtas.

9 Det följer nämligen av en fast rättspraxis att det inte ankommer på domstolen att inom ramen för artikel 177 i fördraget uttala sig om tolkningen av nationella bestämmelser i lag eller annan författning eller att avgöra om den nationella domstolens frågor har relevans (dom av den 16 april 1991, Eurim-Pharm, C-347/89, Rec. s. I-1747, punkt 16). I likhet med vad generaladvokaten har påpekat i punkt 8 i sitt förslag till avgörande ankommer det på den nationella domstolen att bedöma om en invändning om att frågan saknar relevans då den uppkommit genom en felaktig tolkning av nationell rätt är välgrundad.

10 Såvitt avser innehållet i den ställda frågan bör erinras om att det också följer av en fast rättspraxis att fördragets bestämmelser om etableringsfrihet inte kan tillämpas

på en medlemsstats rent inhemska förhållanden, som när medborgare i en medlemsstat inom denna stats territorium utövar en verksamhet som egenföretagare beträffande vilken de inte kan stödja sig på någon tidigare utbildning eller praktisk erfarenhet i en annan medlemsstat (dom av den 3 oktober 1990, Nino m. fl., C-54/88, C-91/88 och C-14/89, Rec. s. I-3537).

11 Av beslutet om begäran om förhandsavgörande och av parternas yttranden framgår dock att målet inför den nationella domstolen gäller en belgisk medborgare, bosatt i Belgien, som önskar utöva en verksamhet som egenföretagare i Belgien, och som inte har hävdat att han i en annan medlemsstat har förvärvat de yrkeskunskaper som krävs för utövandet av denna verksamhet.

12 Denna situation uppvisar följaktligen inte någon som helst anknytning till något av de förhållanden som avses i gemenskapsrätten, varför fördragets bestämmelser om etableringsfrihet inte är tillämpliga.

13 Frågan skall således besvaras på så sätt att artikel 52 i fördraget inte är tillämplig på en medlemsstats rent inhemska förhållanden, som när en medborgare i en medlemsstat inom denna stats territorium utövar en verksamhet som egenföretagare för vilken han inte har erhållit någon utbildning i en annan medlemsstat.

Rättegångskostnader

14 De kostnader som har förorsakats Förenade konungarikets regering och Europeiska gemenskapernas kommission, som har inkommit med yttranden till domstolen, är inte ersättningsgilla. Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet

vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

— angående de frågor som genom beslut av den 2 juni 1994 förts vidare av Rechtbank van eerste aanleg te Gent — följande dom:

Artikel 52 i fördraget är inte tillämplig på en medlemsstats rent inhemska förhållanden, som när en medborgare i en medlemsstat inom denna stats territorium utövar en verksamhet som egenföretagare för vilken han inte har erhållit någon utbildning i en annan medlemsstat.

Hirsch Mancini Schockweiler

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 16 november 1995.

R. Grass

Justitiesekreterare

G. Hirsch

Ordförande på andra avdelningen